

Arrest

nr. 284 285 van 3 februari 2023
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2022 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 augustus 2022 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). (zaak nr. X)

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2022 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 augustus 2022 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). (zaak nr. X)

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen (in de zaak nr. 282 876) en de administratieve dossiers.

Gelet op arrest nr. 282 629 van 3 januari 2023 waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikkingen van 9 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOTTELIER, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 mei 2022 huwt de eerste verzoekende partij, mevrouw U.M., met dhr. S.J.C. Samen krijgen ze drie kinderen: dhr. S.B., dhr. S.F.S. en een dochter U.J.I., zijnde de tweede verzoekende partij, waarvoor de eerste verzoekende partij optreedt als wettelijke vertegenwoordiger.

1.2. Op 16 juli 2018 wordt de eerste verzoekende partij in het kader van gezinshereniging met dhr. S.J.C. in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 4 juni 2019. Deze machtiging tot verblijf wordt drie maal verlengd, een laatste keer tot 4 juni 2022.

1.3. Op 18 mei 2021 stopt de samenwoning tussen de eerste verzoekende partij en dhr. S.J.C.

1.4. Op 4 maart 2022 ontvangen de verzoekende partijen een schrijven van 17 februari 2022 van de verwerende partij waarin bewijzen worden gevraagd teneinde de situatie van de verzoekende partijen te onderzoeken in het kader van een intrekking van het verblijf om reden van het ontbreken van een gezinscel.

1.5. Op 10 en 31 maart 2022 en 1 april 2022 legt de eerste verzoekende partij verschillende documenten voor.

1.6. Op 30 mei 2022 scheiden de eerste verzoekende partij en dhr. S.J.C. uit de echt.

1.7. Op 31 augustus 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de eerste en de tweede verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: (...)

Dit geldt eveneens voor het minderjarig kind: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Betrokkene huwde op 25.05.2002 met de heer S.J.C. (...) ((...), hierna de referentiepersoon). Samen kregen ze 3 kinderen namelijk twee zonen S.B. (...) ((...)) en S.F.S. (...) ((...)) en een dochter U.J.I. (...) ((...)).

Op 16.07.2018 werd betrokkene in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 04.06.2019, jaarlijks verlengbaar. De machtiging tot verblijf werd drie maal verlengd, de laatste keer tot 04.06.2022. Op 26.10.2021 heeft de referentiepersoon ons op de hoogte gebracht dat "een gezinsleven met zijn vrouw niet meer mogelijk is". Hij heeft eveneens laten weten "dat hij de scheiding reeds heeft aangevraagd en dat zijn vrouw niet samen de kinderen wil opvoeden".

Op 17.01.2022 ontving onze dienst bijkomende documenten van de referentiepersoon zelf omtrent de ontbrekende gezinscel tussen zichzelf en diens echtgenoot en kinderen. De heer S.J.C. (...) geeft aan dat zijn vrouw U.M. (...) en hun drie kinderen hem kwamen vervoegen via gezinshereniging in 2018. In deze brief bekrachtigt de referentiepersoon dat een gezinscel vormen onmogelijk was "vanwege zijn vrouw die hem het leven moeilijk maakte".

Daarnaast legde hij klachten neer bij de politiezone van Grensleie (dd. 16.11.2021 en 13.10.2021) waar hij bovenstaande situatie aankaart aangezien het onderling communiceren "niet op een fatsoenlijke manier lukt". De opgegeven reden van deze klacht is dat het bezoekenrecht van de kinderen niet zou worden nageleefd. Verder geeft de referentiepersoon hierin ook aan dat betrokkene zijn ex-vrouw is en dat geen contact meer mogelijk is.

Uit nazicht van het Rijksregister bleek dat betrokkene niet meer samenwoont met de referentiepersoon sinds 18.05.2021. Verder concluderen wij uit het Rijksregister dat betrokkenen gescheiden zijn op 30.05.2022 (Rechtbank van Eerste Aanleg, afdeling Kortrijk, overgeschreven op 16.08.2022 te Wevelgem). Gezien het feit dat betrokkene reeds sinds 18.05.2021 op een ander adres verblijft dan haar echtgenoot, dat de echtscheiding werd uitgesproken, én op basis van bovenstaande informatie die hierboven werd aangehaald, kunnen we concluderen dat betrokkene al geruime tijd tot op heden geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd.

Derhalve kan de machtiging tot verblijf overeenkomstig art.11, §2, eerste lid, 2° worden beëindigd.

Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij niet aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van art. 11, §2. Betrokkene voldoet evenmin aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in het vierde lid van art. 11, § 2. Nergens in het dossier blijkt hiervan sprake te zijn. Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België na de afgifte van de eerste verblijfstitel. De aanvraag tot de eerste verblijfstitel dateert immers van 16.07.2018, dat is minder dan 5 jaar geleden.

Op 17.02.2022 stelde onze dienst een brief op waarin we bewijzen opvroegen die onze dienst moeten toelaten om de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht." In deze brief stipuleerde onze dienst dat de reden van mogelijke intrekking het ontbreken van de gezinscel is. Het stond betrokkene dus vrij om alle bewijzen en informatie over te maken over de situatie van haar oorspronkelijke reden van verblijf, nl. gezinshereniging met haar echtgenoot.

Volgende documenten werden op 10 en 31.03.2022 voorgelegd:

- Getekende instructie van betrokkene en haar drie kinderen dd. 17.02.2022.
- Arbeidsovereenkomst van betrokkene voor onbepaalde duur vanaf 06.01.2020 bij "Daoust dienstencheques"
- Tewerkstellingsattest van "Daoust dienstencheques" dat verklaart dat betrokkene sinds 10.10.2019 bij hen tewerkgesteld is.
- Inschrijvingsformulier cvo Miras van betrokkene voor Nederlandse lessen voor het schooljaar 2018-2019 - Opleiding Nt2 Threshold 1 mondeling/schriftelijk
- Inschrijvingsformulier cvo Miras van betrokkene voor Nederlandse lessen voor het schooljaar 2018-2019 - Opleiding Nt2 waystage mondeling/schriftelijk 1.2
- Inschrijvingsformulier cvo Miras van betrokkene voor Nederlandse lessen voor het schooljaar 2021-2022 - Opleiding NT2 Threshold 3 mondeling/schriftelijk 2.3
- Schoolattest van S.B. (...) voor het schooljaar 2021-2022 - Eerste leerjaar van de derde graad ASO Wetenschappen-wiskunde
- Loonfiches als jobstudent van S.B. (...) bij "HUMA BVBA" voor de periode van 04 tot 05.09.2021, van 11 tot 12.09.2021, van 18 tot 19.09.2021, voor 09 en 16.10.2021 en voor 06.11.2021
- Ingevuld inschrijvingsformulier van S.F. (...) voor het schooljaar 2021-2022 - Vierde jaar secundair onderwijs TSO Techniek Wetenschap (geen inschrijvingsbewijs)
- Sollicitatiebewijs bij AGO jobs & HR

Op 01.04.2022 heeft onze dienst ook nog de volgende documenten ontvangen:

- Schoolattest van U.J.I. (...) dd. 31.03.2022 voor het schooljaar 2021-2022 - Vijfde leerjaar .
- Loonfiches van mevrouw U. (...) van de periode september 2021 tot en met februari 2022

Tot op heden heeft onze dienst geen andere documenten ontvangen.

De voorgelegde arbeidsovereenkomsten, het sollicitatiebewijs, en haar loonfiches tonen aan dat betrokkene wenst in te staan voor haar eigen levensonderhoud en dat van haar kinderen. Een eventuele

tewerkstelling (of de wens tot werken) is echter niet voldoende om betrokkene verder te machtigen tot verblijf. Betrokkene kan ook in het land van herkomst op zoek gaan naar werk om op die manier in te staan voor haar levensonderhoud. Indien betrokkene een machtiging tot verblijf in België wenst op basis van tewerkstelling dan dient zij de hiervoor wettelijk bepaalde procedure te volgen. Ook de loonfiches van de zoon B. (...) als jobstudent zijn een positief element in dit dossier, doch is deze tewerkstelling als student niet voldoende om hem of betrokkenen verder te machtigen tot verblijf.

Het bewijs dat betrokkene Nederlandse les en een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, tonen niet aan dat ze op een bijzondere manier geïntegreerd is in België, noch dat ze grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren. Deze aangeleverde bewijzen inzake inburgering zijn minimale inspanningen die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen.

Betrokkene verwijst met de schoolattest naar de scholing van haar kinderen, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet elders kan verkregen worden. Bovendien behoeven de kinderen van betrokkene geen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

De kinderen wonen bij hun moeder. Uit het dossier blijkt nergens een bijzondere band met de vader, niettegenstaande aan betrokkene gevraagd is om alle bewijsstukken voor te leggen die de aard en de hechtheid van de gezinsband aantoonen (brief dd. 17.02.2022, betekend dd. 04.03.2022). Daarenboven heeft onze dienst naast de vernoemde hoorrechten op 17.02.2022 een aparte instructie opgemaakt op naam van betrokkene (betekend dd. 04.03.2022) waarin wij expliciet vroegen ons de reden over te maken waarom er geen samenwoning meer is en deze aan ons over te maken. Ondanks het feit dat betrokkene in kennis is gesteld van deze instructie, heeft onze dienst van betrokkene hieromtrent geen enkele verklaring ontvangen. Bovendien kunnen moderne communicatiemiddelen de kinderen in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met hun vader.

Betrokkene woont nog maar sinds 04.06.2018 in België, dat is minder dan 5 jaar. Een verblijf van minder dan 5 jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt. Gezien de relatief korte duur van verblijf in België is het echter niet aannemelijk dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen na onze vraag van dd. 17.02.2022). Van andere gezinsleden die eveneens in België woonachtig zijn blijkt nergens sprake.

Kortom, geen van de aangehaalde elementen staan een beëindiging van de machtiging tot verblijf op basis van gezinshereniging van betrokkene in de weg."

2. Over de rechtspleging

2.1. Tegen de beslissing vermeld in punt 1.7. dienen de verzoekende partijen twee verzoekschriften in. Een eerste verzoekschrift wordt ingediend op 14 oktober 2022 om 13u25 (gekend onder rolnummer X). Een tweede verzoekschrift wordt ingediend op dezelfde datum om 22u17 (gekend onder rolnummer X).

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden de beroepen nr. X en nr. X van rechtswege gevoegd.

Artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Ter terechtzitting wordt op voormeld artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet gewezen. De voorzitter wijst erop dat de Raad zal oordelen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, *in casu* het verzoekschrift met rolnummer X, tenzij ter terechtzitting anders wordt aangegeven door de verzoekende partijen.

De verzoekende partijen vragen ter terechtzitting om het beroep gekend onder rolnummer X te behandelen.

Gelet op het voorgaande zal de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, oordelen op grond van het door de verzoekende partijen aangewezen verzoekschrift, zijnde het verzoekschrift gekend onder rolnummer X en worden de verzoekende partijen geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

2.2. De verzoekende partijen hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 11 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 en van het motiverings-, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing o.a de volgende motivering bevat :

“(…)Daarnaast legde hij (d.i. de referentiepersoon J.S. (...)) klachten neer bij de politiezone van Grensleie (dd. 16.11.2021 en 13.10.2021) waar hij bovenstaande situatie aankaart aangezien het onderling communiceren “niet op een fatsoenlijke manier lukt”. De opgegeven reden van deze klacht is dat het bezoekrecht van de kinderen niet zou worden nageleefd. ...

“(…) Op 17.02.2022 stelde onze dienst een brief op waarin we bewijzen opvroegen die onze dienst moeten toelaten om de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: “Bij de beslissing ... houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”.....

(...)De kinderen wonen bij hun moeder. Uit het dossier blijkt nergens een bijzonder band met de vader, niettegenstaande aan betrokkene gevraagd is om alle bewijsstukken voor te leggen die de aard en de hechtheid van de gezinsband aantoont (brief dd. 17.02.2022, betekend dd. 04.03.2022). (...)”

Terwijl

1.

De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geen -minstens onvoldoende-rekening gehouden met "de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst", zoals voorgeschreven door artikel 11 §2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoekster en haar echtgenoot, de referentiepersoon, de Heer S. (...) zijn gedurende meer dan 20 jaar gehuwd geweest en kregen tijdens dit huwelijk 3 kinderen, die intussen respectievelijk 12, 19 en 20 jaar oud zijn.

2.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Heer S. (...) klachten heeft ingediend bij de politie Grensleie op 16.11.21 en 13.10.21 omdat het bezoekrecht door verzoekster niet werd nageleefd.

Deze klachten werden als bijkomende documenten door de Heer S. (...) overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken en bevinden zich zodoende in het administratief dossier van verwerende partij.

Uit deze klachten blijkt dat er een verblijfsregeling was vastgelegd (bij vonnis dd. 12.07.21), waarbij een gelijkmatig verdeeld verblijf werd opgelegd van J. (...) bij beide ouders. De regeling houdt in dat J. (...) de ene week bij moeder verblijft en de andere bij vader.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing opgenomen dat betreffende bijkomende documenten werden neergelegd door de referentiepersoon en heeft vastgesteld dat er een bezoekrecht is.

Waar verwerende partij enerzijds heeft vastgesteld dat J. (...)’s vader een bezoekrecht heeft en anderzijds geoordeeld heeft dat nergens uit het dossier blijkt dat er een bijzondere band is van de kinderen met hun vader, is de bestreden beslissing tegenstrijdig.

Het bestaan van het bezoekrecht en de klacht om reden dat het bezoekrecht niet werd nageleefd, toont aan dat de Heer S. (...) vraagt dat het hem toegekende gelijkmatige bezoekrecht (week-week regeling) bij vonnis van de Familierechtbank van de Rechtbank van Eerste Aanleg West-Vlaanderen, Afdeling Kortrijk, dd. 12.07.21, wordt nageleefd en dat het contact met dochter J. (...) verder kan plaatsvinden.

De door de Heer S. (...) neergelegde klachten bij Politie Grensleie tonen aan dat de band met de kinderen, in het bijzonder J. (...), hecht is. Uit de klacht blijkt immers dat J. (...) één week op twee bij vader verblijft. Tijdens de maand juli voorafgaand aan de klacht had zij gedurende twee weken bij vader verbleven.

De Familierechtbank had het nodig geacht om J. (...) voor de helft bij haar vader te laten verblijven daar het in het belang is van J. (...) is dat zij op zeer regelmatige basis door vader wordt opgevolgd.

Een contact tussen de kinderen en hun vader "via moderne communicatiemiddelen" vanuit het land van herkomst RWANDA zoals verwerende partij aangeeft, doet dan ook afbreuk aan het door de Familierechtbank opgelegde bezoekrecht.

3.

Verzoekster en haar kinderen zijn meer dan 4 jaar geleden aangekomen in België. Op het moment van aankomst was verzoekster 16 jaar gehuwd met de referentiepersoon.

De kinderen hebben reeds meer dan 4 belangrijke levensjaren gespandeerd in België.

J. (...) is thans nog maar 12 jaar oud en volgt het vijfde leerjaar in de vrije basisschool Gulleboom te Gullegem, waarvan het schoolattest aan het administratief dossier werd gevoegd.

Men kan niet ontkennen dat een periode van 4 jaar een zeer lange periode is voor een kind van 12 jaar oud.

De bestreden beslissing heeft helemaal geen rekening gehouden met de jonge leeftijd van J. (...). Ten onrechte maakt de bestreden beslissing gewag van "een verblijf van relatief korte duur in België" (!).

Op de leeftijd van 12 is een kind in volle sociaal-emotionele ontwikkeling; het kind gaat zich spiegelen aan leeftijdsgenoten en hecht veel belang aan de gehanteerde normen en waarden binnen de vriendenkring.

Een beëindiging van het verblijf van een 12-jarige in België na een verblijf van meer dan 4 jaar heeft ongetwijfeld zeer nefaste gevolgen op psychisch vlak voor de jongere.

Artikel 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind bepaalt dat bij alle maatregelen door besturen, rechterlijke instanties enz. de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Door het verblijfsrecht van het minderjarig kind J. (...) en haar moeder in te trekken, heeft verweerder gelet op het bovenstaande artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag geschonden.

Verwerende partij hield bovendien geen rekening met de lange duur van het huwelijk van verzoekster en de Heer S. (...); deze lange duur wijst erop dat de banden tussen de familieleden -met inbegrip van de band tussen vader en kinderen- hecht is en uiteraard veel hechter dan in situaties waar het partnerschap of huwelijk niet zo lang heeft geduurd.

4.

De bestreden beslissing schendt artikel 11 §2 van de wet van 15.12.1980 omdat er geen rekening werd gehouden met de aard en hechtheid van de gezinsband van dochter J. (...) met haar vader noch met de lange verblijfsduur in België.

*De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd, vindt geen draagkracht in haar motieven, temeer nu deze een tegenstrijdigheid bevat. De schending van hogervermelde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur is aangetoond.
Dat het middel bijgevolg ernstig is."*

3.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de oplegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers toegelicht dat de verzoekende partijen gemachtigd waren tot een verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dat het verblijf beëindigd wordt omdat zij echter niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd wordt onderhouden, zoals bepaald in artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de eerste verzoekende partij huwde met dhr. S.J.C. en dat zij samen drie kinderen kregen, S.B., S.F.S. en een dochter U.J.I., dat zij op 16 juli 2018 in het bezit werden gesteld van een A-kaart, jaarlijks verlengbaar en een laatste keer verlengd tot 4 juni 2022, dat de referentiepersoon de verwerende partij op 26 oktober 2021 op de hoogte bracht dat een gezinsleven met zijn vrouw niet langer mogelijk is, dat hij de scheiding heeft aangevraagd en zijn vrouw niet samen de kinderen wil opvoeden, dat hij op 17 januari 2022 bijkomende documenten overmaakte omtrent de ontbrekende gezinscel tussen zichzelf en de echtgenote en de kinderen, dat hij in een brief bekrachtigt dat een gezinscel vormen onmogelijk was, dat hij ook klachten bij de politie van 16 november 2021 en 13 oktober 2021 neerlegde omdat het bezoekrecht van de kinderen niet zou worden nageleefd, dat de eerste verzoekende partij zijn ex-vrouw is en dat geen contact meer mogelijk is. Voorts wordt gemotiveerd dat de eerste verzoekende partij niet meer samenwoont met de referentiepersoon sinds 18 mei 2021, dat de partijen uit de echt gescheiden zijn op 30 mei 2022, dat gezien de eerste verzoekende partij op een ander adres verblijft dan haar echtgenoot en de scheiding uitgesproken werd en op grond van bovenstaande gegevens, geconcludeerd kan worden dat de eerste verzoekende partij al geruime tijd tot op heden geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die wordt vervoegd en het verblijf derhalve kan worden beëindigd. Ook wordt erop gewezen dat zij niet voldoet aan de uitzonderingsgronden om verder gemachtigd te worden tot een verblijf daar zij nog geen vijf jaar in België verblijft na de afgifte van de eerste verblijfstitel. Voorts wijst de verwerende partij op de brief die zij opstelde op grond van artikel 11, §2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet en op de verschillende stukken die de eerste verzoekende partij heeft voorgelegd naar aanleiding van deze brief. Er wordt vervolgens verduidelijkt waarom deze stukken geen reden vormen om de verzoekende partijen alsnog tot een verder verblijf in het Rijk toe te laten. Betreffende de kinderen wordt gesteld dat deze bij de moeder wonen en dat uit het dossier nergens blijkt dat er een bijzondere band met de vader is, niettegenstaande de eerste verzoekende partij gevraagd werd om alle bewijsstukken voor te leggen die de aard en de hechtheid van de gezinsband aantonen, dat haar expliciet gevraagd werd om de reden over te maken waarom er geen samenwoning meer is, dat de verwerende partij echter geen verklaring hieromtrent heeft ontvangen en dat bovendien moderne communicatiemiddelen de kinderen in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met hun vader. Tot slot wordt er nog gemotiveerd dat de eerste verzoekende partij nog maar sinds 4 juni 2018 in België is, dat dit minder dan vijf jaar is, dat een dergelijk verblijf niet als onoverkomelijk lang kan beschouwd worden waardoor zij geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt, dat gezien de relatief korte duur van het verblijf in België het niet aannemelijk is dat zij geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben in het herkomstland, dat van andere gezinsleden die eveneens in België wonen, geen sprake blijkt te zijn, waarna besloten wordt dat geen van de aangehaalde elementen een beëindiging van verblijf op grond van gezinshereniging in de weg staan.

Deze motivering laat de verzoekende partijen toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseren, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen van de artikelen 11, §2 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

3.5. Het blijkt en staat buiten betwisting dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarig kind, de tweede verzoekende partij, voorafgaand aan de bestreden beslissing houder waren van een recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Zij verkregen het verblijfsrecht meer bepaald als echtgenote respectievelijk kind van een verblijfsgerechtigde derdelander, de heer S.J.C.

De gemachtigde heeft op 31 augustus 2022 beslist om het verblijfsrecht van de verzoekende partijen in te trekken en dit met toepassing van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;”

De verzoekende partijen betwisten op zich niet, minstens niet ten aanzien van de eerste verzoekende partij, dat de verwerende partij op voormelde grond het verblijf kon intrekken, doch menen zij dat de verwerende partij bij het nemen van deze beslissing geen, minstens onvoldoende, rekening heeft

gehouden met “de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”, zoals voorgeschreven door artikel 11, §2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet.

3.6. Zij betogen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat dhr. S.J.C. klachten heeft neergelegd bij de politie omdat het bezoekrecht door de eerste verzoekende partij niet werd nageleefd, dat deze klachten als bijkomende documenten door dhr. S.J.C. aan de verwerende partij werden overgemaakt en zich zodoende in het administratief dossier bevinden, dat uit de klachten blijkt dat er een verblijfsregeling was vastgelegd, bij vonnis van 12 juli 2021, waarbij een gelijkmatig verdeeld verblijf werd opgelegd van de tweede verzoekende partij bij beide ouders, dat de regeling inhoudt dat de tweede verzoekende partij de ene week bij de eerste verzoekende partij verblijft en de andere bij de vader, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft opgenomen dat deze documenten werden neergelegd door de referentiepersoon en heeft vastgesteld dat er een bezoekrecht is. Zij vervolgen dat waar de verwerende partij enerzijds vaststelt dat de vader van de tweede verzoekende partij een bezoekrecht heeft en anderzijds heeft geoordeeld dat nergens uit het dossier blijkt dat er een bijzondere band is met de kinderen, de bestreden beslissing tegenstrijdig is, dat het bestaan van een bezoekrecht en de klacht om reden dat het bezoekrecht niet werd nageleefd aantoont dat dhr. S.J.C. vraagt dat het hem toegekende gelijkmatige bezoekrecht bij vonnis van 12 juli 2021 wordt nageleefd en dat het contact met haar dochter verder kan plaatsvinden, dat de door dhr. S.J.C. neergelegde klachten aantonen dat de band met de kinderen, in het bijzonder de tweede verzoekende partij, hecht is, dat uit de klacht immers blijkt dat zij één op de twee weken bij haar vader verblijft, dat tijdens de maand juli voorafgaand aan de klacht zij gedurende twee weken bij haar vader heeft verbleven, dat de familierechtbank het nodig heeft geacht om de tweede verzoekende partij voor de helft bij haar vader te laten verblijven daar het in het belang van de tweede verzoekende partij is dat zij op zeer regelmatige basis door haar vader wordt opgevolgd, dat het contact tussen de kinderen en de vader via moderne communicatiemiddelen vanuit Rwanda zoals de verwerende partij aangeeft, afbreuk doet aan het door de familierechtbank opgelegde bezoekrecht. Zij betogen nog dat de verwerende partij bovendien geen rekening hield met de lange duur van het huwelijk van de eerste verzoekende partij en dhr. S.J.C., dat deze lange duur erop wijst dat de banden tussen de familieleden – met inbegrip van de band tussen vader en de kinderen – hecht is. Zij menen dan ook dat de bestreden beslissing artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet schendt omdat er geen rekening werd gehouden met de aard en hechtheid van de gezinsband van de tweede verzoekende partij met haar vader, dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en geen draagkracht vindt in haar motieven, temeer deze een tegenstrijdigheid bevatten.

3.7. De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij in de bestreden beslissing stelt dat “aan betrokkene gevraagd is om alle bewijsstukken voor te leggen die de aard en de hechtheid van de gezinsband aantoont (brief dd. 17.02.2022, betekend dd. 04.03.2022). Daarenboven heeft onze dienst naast de vernoemde hoorrechten op 17.02.2022 een aparte instructie opgemaakt op naam van betrokkene (betekend dd. 04.03.2022) waarin wij expliciet vroegen ons de reden over te maken waarom er geen samenwoning meer is en deze aan ons over te maken. Ondanks het feit dat betrokkene in kennis is gesteld van deze instructie, heeft onze dienst van betrokkene hieromtrent geen enkele verklaring ontvangen”.

Echter kan zij niet gevolgd worden waar zij zonder meer stelt dat de kinderen bij hun moeder wonen en uit het dossier nergens een bijzondere band met de vader blijkt.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij in het kader van haar aanvraag tot verlenging van het tijdelijk verblijf voor haar en haar dochter, de tweede verzoekende partij, stukken heeft overgemaakt aan de gemeente Wevelgem waarop de gemeente deze stukken per e-mail van 31 maart 2022 overmaakte aan de verwerende partij. Voormelde e-mail luidt als volgt:

“Betreft: aanvraag verlenging tijdelijk verblijf voor M. (...) en dochter J.U. (...)

aantal bijlagen: 3

- bewijzen van tewerkstelling
- bewijzen van opleiding
- tussenvonnissen familierechtbank aangaande echtscheiding

Graag instructies”.

Echter stelt de Raad vast dat het tussenvonnissen niet in de bij e-mail gevoegde stukken in het administratief dossier zit. Het is niet duidelijk of dit niet werd neergelegd door de verzoekende partijen,

of dit door de gemeente Wevelgem niet werd doorgestuurd aan de verwerende partij of of dit door de verwerende partij niet aan het dossier werd toegevoegd.

Wat er ook van zij, zoals de verzoekende partijen terecht opmerken, bevinden zich in het administratief dossier stukken voorgelegd door de referentiepersoon, zijnde de vader van de tweede verzoekende partij, waaruit blijkt dat er sprake is van een bezoeksrecht, zoals de verwerende partij ook erkent in de bestreden beslissing.

Zo bevat het administratief dossier een schrijven van dhr. S.J.C. van 22 november 2021 waarin hij onder meer stelt dat in 2021 alles veranderde doordat zijn vrouw hem het leven moeilijk maakte en hij verkoos om alleen te gaan wonen opdat hij zich zou kunnen bezighouden met de kinderen zonder discussies met zijn vrouw die zeer agressief geworden was, dat hij dit niet direct heeft gemeld daar hij dacht dat zij elk van hun kant, het vonnis volgend, zouden zorgen voor de kinderen doch dat dit niet mogelijk was daar zij profiteerde van de banden die zij gesmeed had met de kinderen tijdens zijn afwezigheid, dat zij hem de kinderen heeft ontnomen en hen manipuleert en het vonnis wil veranderen en de kinderen als wapen gebruikt. Het administratief dossier bevat ook de klacht van 13 oktober 2021 waarin dhr. S.J.C. onder meer verklaart *"Ik wens opnieuw klacht neer te leggen lastens U.M. (...), mijn ex-vrouw, voor de niet-naleving van de verblijfsregels inzake mijn dochter J. (...). Het vonnis van de familierechtbank dd. 12/07/2021 voorziet in een week-weekregeling voor mijn dochter. Ik ga ze ophalen de zondag om 18uur en dan zou ze bij mij blijven tot de zondag er op 18 uur. Sedert het vonnis heb ik, behalve in het begin 1 week, nog nooit de kans gekregen om mijn dochter week om week te zien. Mijn ex vindt dat ik enkel recht heb op mijn dochter in het weekend. Ze heeft mijn dochter overtuigd dat het zo moet verlopen. Mijn probleem is dat ik heel verbonden ben met mijn dochter. We doen veel samen. Zoals bezoeken aan vriendinnetjes, cinema, restaurantbezoek en speelpleinbezoek. We gaan ook samen op vakantie. (...) J. (...) kwam na school terug tot bij mij zoals afgesproken met J. (...). Dinsdag zijn we samen naar school gegaan (...). Het probleem is, denk ik, dat als de mama zegt dat ze bij mij mag blijven dat J. (...) dit zal doen maar mijn ex zal waarschijnlijk zeggen dat J. (...) niet mag en dan zal J. (...) dat niet doen. Mijn vrouw heeft een grotere invloed dan ikzelf op mijn dochter omdat ze lange tijd samen waren in Rwanda toen ik hier was om mijn immigratieprocedure af te ronden. (...) Ik kan ook niet meer telefoneren met J. (...). Ik heb haar daarvoor nochtans een gsm gegeven. Maar blijkbaar mag ze niet meer opnemen want vorige week lag de gsm af. Ik wens dat mijn ex het vonnis naleeft en mijn dochter aanmoedigt om een ganse week bij mij te blijven. Mijn vrouw moet ophouden met mijn kinderen te veel te verwennen en hen op die manier tegen mij op te zetten. Ik wil deelnemen aan de opvoeding van mijn dochter. Voor mijn vrouw is het een kwestie van geld. Voor mij is het een kwestie van de deelname in de opvoeding en mijn taak als ouder uit te kunnen voeren."* evenals een klacht van 26 oktober 2021 waarin dhr. S.J.C. onder meer verklaart *"Ik wens opnieuw klacht neer te leggen lastens mijn ex U.M. (...) voor het niet respecteren van de verblijfsregeling zoals voorzien in het vonnis van de familierechtbank inzake mijn dochter J. (...)." en een klacht van 16 november 2021 waarin de dhr. S.J.C. verklaart "Op heden wens ik aangifte te doen van niet naleven bezoeksrecht door mijn ex U.M. (...). Ik zie in een echtscheidingsprocedure met M. (...), ik was gehuwd met haar van 2022 en verliet de echtelijke woonst in mei 2021. Uit ons huwelijk hebben wij drie kinderen samen, twee van hen zijn al volwassen. J. (...) onze dochter is nog minderjarig, zij is 11 jaar. Voor haar werd door de familierechtbank reeds een vonnis opgesteld met betrekking tot het bezoeksrecht. Het is zo dat er voor J. (...) een week/week regeling is met wissel op zondag om 18.00 uur. J. (...) was in de herfstvakantie nog bij mij tot zondag 7 november 2021, daarna ging ze terug naar haar moeder. Zondagmiddag 14/11/2021 diende ik J. (...) terug op te halen omdat het weer de start was van mijn week. Ik stuurde omstreeks 12.00 uur een mail naar mijn ex om af te spreken om J. (...) op te halen. Op die mail kwam geen reactie. Ze reageert eigenlijk nooit als ik haar iets stuur. Ik heb mij dan om 18.00 uur aangeboden aan haar woning zoals voorzien in het vonnis om J. (...) op te halen. Toen ik bij de woning kwam was alles er dicht, er was nergens licht in de woning en de rolluiken waren naar beneden. Op mijn aanbellen kwam geen reactie. Daarop heb ik de plaats verlaten. Ik ben ervan overtuigd dat mijn ex dit doet om ervoor te zorgen dat het vonnis wordt aangepast zodat ik geen recht meer heb op mijn kinderen. Er is geen contact mogelijk met mijn ex, ze heeft mij ook al geblokkeerd op whatsapp. Ook onze oudste kinderen die al volwassen zijn kan ik niet contacteren want zij mogen van hun moeder geen contact hebben met mij. Ik zou willen dat mijn ex normaal doet en dat het vonnis, zoals het door de familierechtbank werd opgesteld, gevolgd wordt. Het is de vierde keer dat ik aangifte doe bij jullie diensten van niet naleven bezoeksrecht."*

De verzoekende partijen betogen terecht dat uit de bestreden beslissing blijkt dat dhr. S.J.C. klachten heeft neergelegd bij de politie omdat het bezoeksrecht door de eerste verzoekende partij niet werd nageleefd, dat deze klachten als bijkomende documenten door dhr. S.J.C. aan de verwerende partij werden overgemaakt en zich zodoende in het administratief dossier bevinden, dat uit de klachten blijkt

dat er een verblijfsregeling was vastgelegd, bij vonnis van 12 juli 2021, waarbij een gelijkmatig verdeeld verblijf werd opgelegd van de tweede verzoekende partij bij beide ouders, dat de regeling inhoudt dat de tweede verzoekende partij de ene week bij de eerste verzoekende partij verblijft en de andere week bij de vader, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft opgenomen dat deze documenten werden neergelegd door de referentiepersoon en heeft vastgesteld dat er een bezoekrecht is, dat het bestaan van een bezoekrecht en de klacht om reden dat het bezoekrecht niet werd nageleefd aantoonst dat dhr. S.J.C. vraagt dat het hem toegekende gelijkmatige bezoekrecht bij vonnis van 12 juli 2021 wordt nageleefd en dat het contact met haar dochter verder kan plaatsvinden, dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de aard en hechtheid van de gezinsband van de tweede verzoekende partij met haar vader, dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en geen draagkracht vindt in haar motieven.

3.8. De stelling in de bestreden beslissing dat de kinderen bij hun moeder wonen is aldus, gelet op wat voorafgaat waaruit blijkt dat de tweede verzoekende partij regelmatig bij haar vader woont, foutief. De stelling dat uit het dossier nergens een bijzondere band met de vader blijkt, is kennelijk onredelijk minstens blijkt niet waarom, niettegenstaande voormelde gegevens zich in het administratief dossier bevinden, geoordeeld dient te worden dat er geen bijzondere band met de vader blijkt.

3.9. Het is de Raad voorts *in casu* niet duidelijk of de verwerende partij zonder voornoemde foutieve en kennelijk onredelijke vaststellingen eveneens zou geoordeeld hebben dat *“Bovendien kunnen moderne communicatiemiddelen de kinderen in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met hun vader.”* De Raad bezit niet de bevoegdheid om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

3.10. De opmerkingen in de verweernota doen geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen.

3.11. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Nu de eventuele gegrondheid van de overige middelonderdelen niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, bestaat geen noodzaak tot verdere bespreking hiervan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 augustus 2022 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizenddrieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER